

Когато Мемингъ-паша нарушаваше съ гърлястия си гласъ спокойствието на мъртъвцитѣ, циганка нѣкоя си се приближи при началника на конвой и за нѣщо си го умоляваше. Офицера внимателно изслуша просителката, слѣдъ това високо се засмя и съ ржката си даде ѝ знакъ, че просбата ѝ е приета. Циганката държеше на ржцѣ *пеленаче циганче*; съ пеленачето на ржцѣ тя се изетжни прѣдъ пашата на комититѣ и начена да прави нѣкакви си египетски магии; духаше съ устата си, ту въ skutитѣ на виновника, ту въ пазвата на младенца; пеленачето съ животински поглѣдъ изглѣждаше ту майка си, ту челоуѣка, къмъ когото майка му се накланяше и нѣщо си бжбреше. Деветъ пѣти духна циганката върху skutоветѣ на виновника и толкова пѣти въ пазвата на пеленачето си, и слѣдъ това се оттегли. Началника на конвой силно се кикотеше по адреса на египетскитѣ магии; смѣхътъ е заразителенъ — бунтовника се засмѣ, засмѣхъ се и конвойцитѣ заптии. Офицера обясни причинитѣ на магията: „мжжътъ на циганката заедно съ башибузуцитѣ отишелъ да плѣчкосва българскитѣ села, и татъкъ нѣкадѣ си при село *Боточиево българекитѣ комити* му „свѣтили маслото“, нѣкой ѝ казалъ, че убийца-комита на мжжъ ѝ е билъ комитата, когото утрѣ ще бѣсятъ, та дошла хемъ сеиръ да чини, хемъ да земе „дахъ“ отъ комитата, та да го прѣдаде на сина си, за да се не страхува отъ комити, богато порастне“.

Шествието се продължи и слѣдъ нѣколко минути се останови на площада прѣдъ кафенето на „*Пенчо Мжглата*“. Глашатая се въскачи на „бинекъ-таши“ и отъ тукъ обяви на *непочитаемата* публика (почитаемата ѣ нѣмаше), че *утрѣ, 13 августъ въ 8 часа сутрѣнята на бѣленската капия ще бжде обѣсенъ главния подстрѣкателъ на послѣднитѣ смущения въ Дунавската губерния*.

Стара жена, облѣчена въ черно се промѣкна прѣзъ сбирщината отъ бездѣлницитѣ и се захлуши, като на гробъ, прѣдъ бунтовника; тя ридайки начена да нарѣжда, както оплакватъ умрѣлитѣ на „великитѣ одуши“. Дели-орманския дангалакъ, гардеана, ѣ тлѣсна, но офицера му даде знакъ да ѣ остави на мира.

— Така ли е майка мислила, когато е сина кърмила... я стани, стани Стефане, да видишъ майка и тайко, въ черно се синко облѣкли, денемъ и пощемъ тѣ плачътъ и за тебъ синко нареждатъ. . . — ридаше старата жена.

— Стига, стига бабо, хайде иди си — любезно ѝ заповѣда началника на конвой.